

Bemærkninger til lovforslaget

Forslaget indeholder følgende:

1. En ny regel i bilstandslovens § 3, der skaber hjemmel til efter aftale med andre stater eller internationale organisationer, at personer med behov for behandling eller pleje af længere varighed kan flytte direkte til et andet land, hvortil de har særlig tilknytning.

Reglen er foranlediget af de igangværende forbedringer til en ny nordisk konvention om social bistand og sociale tjenester, hvor der fra andre nordiske lande er interesse for, at en person skal kunne flytte direkte til institution eller pleje i et andet nordisk land. Konventionsbestemmelsen tager sigte på særlige tilfælde, hvor en flytning til et andet nordisk land til behandling eller pleje af længere varighed ikke kan gennemføres uden medvirken fra de ansvarlige myndigheder. Den vedrører en meget begrænset personkreds af plejekrævende ældre eller personer med handicap, hvor bestemmelsen gør det muligt for de ansvarlige myndigheder i de pågældende lande at medvirke til flytning til et andet nordisk land, hvortil den pågældende har særlig tilknytning, såfremt dette vil forbedre den pågældendes livssituation.

Efter bilstandsloven er det hovedreglen, at en person skal have ophold her i landet på ansøgningstidspunktet og under modtagelse af ydelser efter denne lov. Den foreslåede regel i bilstandsloven muliggør Danmarks tilslutning til konventionen derved, at der gives hjemmel til, at der kan indgås aftale om flytningen og træffes beslutning om fordeling af udgifterne til behandling eller pleje mellem myndighederne i de to lande.

2. Reglen i § 11, stk. 2, om, at det kan aftales mellem kommunalbestyrelserne i henholdsvis fraflytningskommunen og tilflytningskommunen, at fraflytningskommunen fortsat afholder opholdskommunens udgifter efter denne lov, foreslås udvidet til at omfatte alle ældre- eller handicapegnede boliger med kommunal anvisningsret. Hermed imødekommes et behov for at forbedre ældres og handicappedes muligheder for at flytte til en anden kommune. Endvidere foreslås reglen udvidet til at omfatte tilfælde, hvor en person omfattet af § 24 a, stk. 1, nr. 1

eller 2, i lov om individuel boligstøtte anvises bolig i et kollektivt bofællesskab.

3. Et forslag om tilbagebetaling af hjælp til terminsudgifter efter § 37 a.

Omlægningen pr. 1. januar 1994 af kontanthjælpen efter § 37 til en samlet, skattepligtig ydelse betyder, at der ikke for fremtiden kan udskilles nogen del af hjælpen som hjælp ydet til bestemte formål. Som en konsekvens heraf er bilstandslovens § 25, nr. 2, der omhandler tilbagebetalingspligten for kontanthjælp ydet til dækning af terminsudgifter vedrørende fast ejendom, ophævet fra 1. januar 1994. Dette er i overensstemmelse med hele tanken bag bruttoficeringen, nemlig at kontanthjælpsmodtagere inden for det bruttoficerede faste beløb frit kan vælge bolig og udnytte skattefradragreglerne på lige fod med andre.

I § 37 a er der samtidig hjemmel til at yde en særlig støtte til personer, der er kommet ud for ændringer i deres forhold, og hvis økonomiske forhold er vanskelige på grund af høje boligudgifter eller stor forsørgerbyrde. Socialministeren er efter § 37 a bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for, efter hvilke kriterier der ydes særlig støtte.

Sådanne nærmere regler er fastsat i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 824 af 13. oktober 1993. Det fremgår heraf, at støtte beregnes sådan, at den del af den særlige støtte, der dækker terminsudgifter, vil kunne identificeres. Der er således baggrund for at indføre en tilbagebetalingspligt for den del af støtten efter § 37 a, der ydes til terminsudgifter.

Det foreslås derfor i § 25 at indføre en hjemmel for socialministeren til at fastsætte regler om en sådan tilbagebetalingspligt. Den nærmere tekniske beregning af de tilbagebetalingspligtige beløb vil herefter kunne fastlægges ved en udbygning af bekendtgørelsen om støtten efter § 37 a.

4. Et forslag om at ophæve bilstandslovens § 30, stk. 1, der giver bl.a. kommunen mulighed for vejledning i AF-systemet i forbindelse med støtte til kontanthjælpsmodtagere, igangsættere og revaliderender.

Den del af samarbejdet mellem kommunerne og Arbejdsformidlingen, der relaterer sig til kommunernes anvisningsret, følger af § 24, stk. 2, i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. og